



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 29. Concilium Belvacense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

mes, quia isto privilegio ipsius Reditus ac-
 cidebantur, cives tanquam sibi rebelles
 armis aggressus est. Illi viribus sup-
 riores Comiti, ex urbe ejecto, bellum
 inferunt, Episcopo & Vicedomino auxi-
 lium præstantibus. Postea autem a Tho-
 ma *Marleo*, cujus opem petierant prodi-
 ti, potentiori subjici coacti sunt.

Sæcul. XII.

A. C. 1114.

*Guib. III. de
 vita. c. 24.*

c. 6.

Itaque Godefridus, calamitates, qui-
 bus Diocesis sua obruebatur, ultra ferre
 non valens, omnia relinquere constituit,
 & per famam edoctus, quam Sanctam
 vitam Eremiticæ Cartusiani ducerent,
 ad eos se contulit. Tunc temporis Prio-
 ris munere apud Cartusianosungebatur
 Guigo, vir scientia & virtutibus emi-
 nens, qui Præsulis ad se venientis San-
 ctam simplicitatem miratus, eum illico
 in suam suscepisset congregationem, nisi
 timuisset, ne Papa, Archiepiscopus Re-
 mensis, ceterique Franciæ Episcopi tan-
 tum virum ad reditum compellerent.
 Cellulam tamen dedit, in qua S. Episco-
 pus, exoptatæ libertatis dulcedinem de-
 gustans, omnibus exercitationibus Spiri-
 tualibus eo fervore se addixit, ac si tunc
 primum Deo se consecrasset.

§. XXIX.

Concilium Belvacense.

Inter hæc Cono Episcopus Prenestinus,
 Cardinalis & Papæ Legatus Conci-
 lium

Sæcul. XII. lium Belvaci cum Archiepiscopis Re-
A.C. 1114. mensi, Bituricensi, Senonensi, eorumque
to. 10. Conc. Suffraganeis, sexta Decembris anno mil-
p. 797. lesimo centesimo decimo quarto, cele-
 bravit, in quo Henricus Imperator ex-
 communicatus, & complura Decreta SS.
 Pontificum, qui ultimi Cathedram Petri
 tenuerant, ad conservanda Bona Eccle-
 siastica, aliaque capita necessaria, in qui-
 bus illa ætate disciplina Ecclesiastica de-
 fiebat, pertinentia, renovata & confir-
 mata sunt. Magnæ præterea querelæ
 motæ, contra Thomam de Marna Dyna-
 stam, qui latrocinando Pagos Laudunen-
 sem, Remensem, Ambianensem perde-
 bat, nec Ecclesiis, nec Monasteriis, nec
 pauperibus parcens. Captivos non vio-
 lento animi impetu, sed lenta & inhu-
 mana crudelitate perimebat, pollice al-
 tero suspensos e pariete, aut sub ictibus
 a tortoribus inflictis enecabat, aut in car-
 cere tabe consumptos perire sinebat. Le-
 gatus eum, licet absentem, sententia Ex-
 communicationis feriit, hominem infamem,
 Ordine Equestri dejectum, & omni
 honore indignum declaravit.

Guib. vit. S. Lisardus Episcopus Sueffionensis Bel-
III. c. 17. vacum venit, Patres Concilii consulturus
 de Hæresi, quam in sua Diocesi detexe-
 rat. Quidam Rusticus nomine Clemen-
 tius & frater ejus Eberhardus, hujus Se-
 ctæ Auctores habebantur, eamque secre-

to, & exquisita astutia docebant. Affir-
 mabant, Incarnationem filii Virginis
 Phantasma fuisse. Baptismum parvulo-
 rum ante usum rationis nullum crede-
 bant, suumque Baptismum Verbum Dei
 dicebant, quem adhibitis multis sermo-
 num ambagibus conferebant. Myste-
 rium Altaris nostri usque adeo horre-
 bant, ut os Sacerdotum os Inferni appel-
 larent. Matrimonium damnabant, &
 omnem partum, quem utriusque sexus
 conjunctio protulisset; unde nulla re,
 quæ huic viæ originem suam deberet,
 nempe carne aut lacte vescerentur.
 Conventus in specubus subterraneis,
 aliisque locis abditis agebant, ubi inau-
 ditis & quæ omnes Boni abominentur,
 flagitiis se se inquinare dicebantur. His
 Abbas Nogentinensis, qui istorum Hæ-
 reticorum historiam texuit, subjungit:
*Si Hæreses, quas S. Augustinus vetulit,
 relegas, nullam aliam quam Manichæorum
 huic magis similem invenies.*

Episcopus Sueffionensis, cum de eo-
 rum erroribus ambos fratres interrogas-
 set, verum exprimere non potuerat, &
 duo testes, qui indicium fecerant, pro-
 cul aberant, nempe quædam mulier, qua
 Clementius uno anno abusus fuerat, &
 Diaconus, qui Clementium Hæreses suo
 ore proferentem audiverat. Itaque de-
 ficientibus aliis argumentis Episcopus

Hist. Eccles. Tom. XVI.

U

ac-

Sæcul. XII.
 A.C. 1114.

Sæcul. XII. A.C. 1114. accusatos Judicium Aquæ exorcizatz subire jussit, Missam celebravit, eisque Sacram Communionem porrigenz, ait: *Corpus & Sanguis Domini Nostri sit vobis hodie in probationem.* Tumque exorcismum super aquam pronunciavit, in quam injectus Clementius in fundum tamen non ruit, ideoque pro convicto habitus, in carcerem deducitur cum fratre suo, qui errores suos confessus quidem fuerat, sed eis renunciare noluerat. Duo prætera alii Hæretici notissimi, qui ex vico, vulgo *Dormans* advenerant, spectaculo adfuturi, custodiæ traditi sunt. Episcopus igitur, & Abbas Nogentensis Belvacum venerant, Episcopos, in illo Concilio sedentes, consulturi, quid de his Hæreticis statuendum esset. Ecce vero, dum in Concilio Belvacensi deliberatur, cives Sueffionenses cum errantes in fide a viris Ecclesiasticis leniter admodum haberi scirent, ad carcerem procurrunt, educunt Hæreticos, & extra urbem abstractos flammis tradunt. (*)

Probatio
Aquæ Exorcizatz.

vit. c. 9.

Ad eandem Synodum Belvacensem accesserunt Ambianensium Legati, & conquesti sunt, se a Pastore suo esse desertos. Ad quos Rudolphus Archiepiscopus

(*) Pessime factum fuisse, nemo est, qui dubitet, cum populus omni auctoritate destitutus id ausus sit.

pus Remensis, *qua fronte, inquit, hæc* Sæcul. XII.
A.C. 1114.
apud nos proponere audetis, qui virum vir-
tutibus cunctis ornatum vestra improbi-
tate e sua Sede expulistis? num vos illum
turpia lucra sectantem, aut libidini vacan-
tem deprehendistis? ite ergo, tam peritum
Ovilis Dominici custodem perquirite &
inventum reducite. Testor enim Domi-
num Jesum, donec vitalis spiritus in Go-
defrido erit, nullum alium vos Episcopum
habituros esse. Dum hæc geruntur, en-
adsunt Nuncii, literas a Godefrido affe-
rentes, quibus ille significabat, se Episco-
patum abdicasse, & hortabatur Dicece-
sanos suos, ut alium Patrem sibi quære-
rent, se nunquam rediturum affirmabat,
ac ineptum, qui Episcopi munere funge-
retur; nam verbis quidem suis se Sub-
ditos suos docuisse, sed mala vita eosdem
corrupisse & perdidisse. Quæ cum le-
gerentur, pæne omnes lacrymati sunt,
& denique statuunt, se de hac re in Con-
cilio proximo, Sueffione ad Festum Epi-
phanïæ, anno millesimo centesimo deci-
mo quinto, celebrando, deliberaturos
esse.

Ad Concilium Sueffionense, jubente
 Ludovico Francorum Rege, acciti sunt
 Henricus Abbas S. Quintini, in quo Mo-
 nasterio Vir Dei Godefridus ab ipsis pæ-
 næ incunabulis sobrie & pie educatus
 fuerat, & Hubertus monachus Clunia-
 census,

Sæcul. XII. cens, cujus magna erat auctoritas. Hos
A C. III 5. duos Concilium cum suis literis mittit
 ad Fratres Cartusæ, orat, imo imperat,
 ut Godefridum ocius ad Sedem suam re-
 meare compellant. Ad ipsum quoque
 Godefridum Patres Concilii scripserunt,
 & ostenderunt, non debuisse illum ob
 amorem perfectionis suæ privatæ Eccle-
 siam suam tam facile deserere, & per Sa-
 cros Canones vetitum esse, ne quis Epi-
 scopo viventi subrogetur, nisi vel infir-
 mitate cogente id ipse petat, vel ob cri-
 men deponendus sit. Hæc ubi Gode-
 fridus accepit, animo valde consternatus
 ad pedes Cartusianorum se prostravit, ob-
 ortis lacrymis orans, ne sinerent ipsum a
 se avelli. Flebant pariter illi, multisque
 verbis afflictum consolabantur; at quia
 Regiæ & Episcoporum auctoritati resi-
 stere non poterant, in pace illum a se
 dimittunt. Ipse discedens sæpius ma-
 dentibus oculis, & sortem suam dolens,
 quod ibi reliquam vitæ partem transige-
 re non liceret, Cartusianas Cellulas re-
 spiciebat. Fuit autem in Cartusia a Sa-
 cris Feriis Beati Nicolai Episcopi, quæ
 aguntur octavo Idus Decembris, usque
 ad Quadragesimæ initium.

6. 2.

Inde profectus venit ad Remorum ur-
 bem, ubi tum Cono Cardinalis Legatus
 aliam Synodum celebrabat, Dominica
 quarta Quadragesimæ, vigesima octava
 Martii

Godefridus
 Ambianen-
 sem Cathedram repe-
 tere jube-
 tur.

Martii anno millesimo centesimo decimo Sæcul. XII.
A.C. 1115.
quinto, in qua iterum Henricum Imperatorem excommunicavit. Rudolphus autem Archiepiscopus Remensis Godefridum Episcopum adduxit jejuniis, vigiliis, aliisque sanctis exercitiis adeo extenuatum & confectum, ut vix pedibus consistere posset. Cono vero Legatus duriuscule illum compellavit, quod commissum sibi gregem reliquisset; deinde admonuit, rectius sibi consulturum esse, si non sua unius salute contentus, plurimos Christo lucrifacere conaretur. Ita Godefridus ad suam redit Ecclesiam, & ab omnibus cupidissime excipitur; sed post reditum haud diu inter vivos egit, nam iter Remos faciens fato occupatur octava Novembris, anno millesimo centesimo decimo quinto, Sueffione in Abbatia S. Crispini, ubi etiam sepultus est.

Annus vitæ quinquagesimus, & Episcopus sui undecimum agebat. *Martyr. Ro.*
8. Nov. Ejus memoriam Ecclesia in die obitus celebrat, vitam vero ipsius scripsit Nicolaus ejusdem Abbatiae monachus, qui S. Episcopum in vivis agentem viderat.

Alia præterea duo Concilia Cono Legatus hoc anno millesimo centesimo decimo quinto, alterum Coloniae in Ecclesia S. Geronis, die Lunæ Paschatis, decima to. 10. Conc.
p. 797. nona Aprilis, alterum Catalauni, duodecima Julii, celebravit. In utroque autem



Sæcul. XII.
A.C. 1115.
excommunicationis fulmen contra Imperatorem intorsit. In alia regione Saxonum, seditione in Henricum commota, Cardinalem Theodoricum in Hungaria Legatum advocarunt, qui Decreta Concilii Lateranensis anno millesimo centesimo duodecimo edita, in Saxonia promulgavit, ac Archiepiscopum Magdeburgensem, ceterosque in illa provincia Episcopos Ecclesiæ Romanæ reconciliavit.

Ab. Ursper.
an. 1115.

§. XXX.

Guigo Prior Cartusianorum.

Guigo, qui S. Godefridum in Cartusiam susceperat, Ordinis illius Prior numero quintus fuit. Nam secundus fuit Landuinus, qui anno millesimo nonagesimo S. Brunoni successit, & anno millesimo centesimo fati functus est. Tertius erat Petrus, cognomento *Frangois*, qui postquam uno anno præfuit, misericordiam expetiit, id est, licentiam abdicandi Prioris munitus, & obtinuit. Quartus Prior fuit Joannes in Tuscia natus, qui postquam annos octo Cartusiam sapienter rexisset, obiit anno Christi millesimo centesimo nono, ex quo Cartusia exorta esset vigesimo quinto.

Successit Guigo, cognomento de S. Romano ab illa Arce, in qua in lucem a matre editus est, in Diœcesi Valentina posita. Nobiles parentes nactus fuerat,
&

Sup. lib.
LXIII. §.
50
de Instit.
Cart. to. I.
Bibl. Lab.
p. 639.